

Emil Cioran, așa cum a fost...

Interviul pe care îl reia revista din presa franceză, Glob Express a fost realizat de Norbert Dodille în 1996, primul an de după dispariția filozofului Emil Cioran și a fost publicat în "Lectures de Cioran", Paris, L'Harmattan, 1997. Fără afectuoasa presiune a lui Marie-France Ionesco, Simone Boué n-ar fi acceptat însă niciodată interviul. Este vorba de o conversație cu cea care a fost partenera scriitorului, după întâlnirea lor din 1942 până la moartea acestuia în ziua de 20 iunie 1995. Simone Boué, care a stat mereu în umbra lui Cioran, a fost găsită fără viață, pe o plajă, în 1997. S-a spus că se înecase...Cei doi își dorm somnul de veci la Paris, în cimitirul Montparnasse. Grație lui Simone, a fost creată bursa Cioran, în valoare de 18 000 euro, bani proveniți din drepturile de autor. Se acordă în fiecare an unui scriitor de expresie franceză, care să fie publicat deși un eseu.

- Simone Boué, cum erați înainte de a-l întâlni pe Emil Cioran ?

- Nu-mi place să vorbesc despre mine. Întotdeauna m-a interesat Cioran, nu existența mea. Îmi amintesc cu duioșie că în noiembrie 1942, când l-am cunoscut pe cel care-mi devenea camarad de-a lungul întregii vieți, el scria încă în limba română. Câțiva ani mai târziu, în 1947, a luat decizia de a scrie în limba franceză. Le Précis de Décomposition a apărut în 1949 la editura Gallimard - editură care va publica mai târziu majoritatea cărților sale- lucrare finalizată în două, trei luni.

- Când a început să scrie în franceză l-ați ajutat?

- Nu, în epocă eram profesoară de engleză la Orléans, așa că nu-mi amintesc să fii avut vreun amestec. Ce știu este că Emil a scris o primă versiune, pe care a predat-o la Gallimard ; apoi a arătat-o unui prieten francez, care i-a spus că eseu ar trebui rescris. Cioran s-a enervat, dar în cele din urmă a rescris textul. Știu că se vedea cu o altă femeie, pe care n-am întâlnit-o niciodată și nici nu-i cunosc numele, dar el o numea "doamna gramatică". Era în obiceiul lui, moștenit de la Rășinari, să le pună oamenilor porecle! Contribuția mea la această carte a lui Cioran a fost că

i-am bătut textul la mașină, așa cum s-a întâmplat cu toate lucrările pe care le-a publicat. O dactilografă de meserie era scumpă și mai făcea și greșeli..

- Avea Cioran vreun...ritual când se așeza la masa de scris ?

- Nu. Sincer, nici nu cred că-i plăcea prea mult să scrie. După , "Le Précis de Décomposition", cartea "Syllogismes de l'amertume" a fost un fiasco. La apariție, doar revista Elle a inserat un articol în paginile ei. După acest moment, dacă n-ar fi fost Paulhan, director la Nouvelle Revue Française, probabil că Cioran n-ar mai fi scris niciodată. Era dezamăgit.